

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. D.

przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.

o odszkodowania oraz wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt III APa 50/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 2.025 (dwa tysiące i dwadzieścia pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 10 września 2014 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 marca 2013 r. i oddalił powództwo o odszkodowanie za uniemożliwienie uzyskania bonusu [...] oraz zmienił ten wyrok po uzupełnieniu wyrokiem z 20 maja 2013 r., w ten sposób, że zasądził od pozwanego Banku na rzecz powoda K. D. 56.321,40 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych z odsetkami.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne ujęto w następującej treści: „Czy pracownikowi przysługuje roszczenie o odszkodowanie z tytułu niemożności uzyskania regulaminowej premii w miejsce roszczenia o premie w przypadku uniemożliwienia jej uzyskania przez pracodawcę czy jej nieuzyskania z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, w związku z niewłaściwym wykonaniem postanowień umownych czy zawinionych działań niezgodnych z prawem, tj. w ramach odpowiedzialności deliktowej na podstawie art. 300 k.p. w zw. z art. 471 k.c. czy 415 k.c.”.

Skarga jest oczywiście uzasadniona „z uwagi na wagę i oczywistość podniesionych naruszeń w przywołanych powyżej podstawach kasacyjnych”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa nie spełnia się dlatego, gdyż sformułowane zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne to problem jurystycznie doniosły, o uniwersalnym znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że takie zagadnienie rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Tymczasem zagadnienie sformułowane we wniosku nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa w konkretnej sprawie. Funkcja przedsądu nie może być redukowana do rozwiązywania wszelkich kazuśów formułowanych przez strony, gdyż wówczas postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (kolejną) instancją. Oczywiście jest, że pracownik może wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym w sytuacji takiej jak podana w zagadnieniu, czyli osadzić je w pozwie w przepisach art. 471 lub 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. (art. 187 k.p.c.). Inną rzeczą jest powodzenie takiego żądania. Trudno uchwycić szczególne novum zgłoszonego problemu, wszak odpowiedzialność za delikt nie jest wykluczona na gruncie stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z 4 listopada 2010 r., II PK 112/10 i z 18 sierpnia

2010 r., II PK 28/19). Innymi słowy odpowiedzialność deliktowa ma ten walor, że nie trzeba dekretować jej obowiązywania. Nie inaczej jest w przypadku odpowiedzialności na podstawie art. 471 k.c., z tym jednak istotnym zastrzeżeniem, że stosunek pracy jest szczególnym (rodzajowym) zobowiązaniem i dlatego prawo pracy wyprzedza przepisy prawa cywilnego (art. 300 k.p.). Tu zaś chodziłoby o analizę określonego prawa do premii i przejścia na odszkodowanie za utraconą premię. Jest to jednak silnie i ściśle związane z indywidualną sytuacją w sprawie skarżącego i nie pozwala stwierdzić istotnego zagadnienia prawnego jako podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Natomiast podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie spełnia się dlatego, że wadliwie metodycznie w uzasadnieniu odwołuje się do podstaw kasacyjnych. Nie jest to prawidłowe, gdyż podstawy kasacyjne i podstawy przedsądu to odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Oznacza to, że podstawy kasacyjne nie zastępują podstawy przedsądu ani brakującego jej uzasadnienia. Odnosi się to do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący powinien w ramach tej podstawy wskazać i wykazać (odrębnie od podstaw kasacyjnych) takie naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek nie przedstawia takich zarzutów i mankamentu tego nie zastępują zarzuty podstaw kasacyjnych. O ile zasadne podstawy kasacyjne prowadzą do uwzględnienia skargi (*a contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znacznie ma samodzielnie wykazana aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

